

[Stubkjær Pedersen]

har man faktisk gjort det på en anden måde, end man gjorde det nu.

Men det, der for mig synes at være vigtigt i denne sag, er, at den lov, vi diskuterer, blev vedtaget i 1945. Umiddelbart efter at den blev vedtaget, var der et folketingsvalg, hvor loven blev brugt, og da tolkede de mennesker – og det var de samme mennesker, som havde vedtaget loven, og som havde arbejdet med loven i udvalget – den på en ganske anden måde end den, man nu er kommet til i indenrigsministeriet. Havde man brugt den fortolkning, som man brugte i 1945, umiddelbart efter at loven var fabrikeret, havde hr. Rahbæk Møller ikke været valgt i dag, og derfor vil jeg opfordre til, når der er tvivl i denne sag om fortolkningen – og det har ministeren jo også erkendt – at det udvalgsarbejde, vi skal have nu, ikke kommer til at dreje sig om lovens »ånder«, om lovens fortolkning, fordi det er slået fast, at der har været flere muligheder. Nu må det dreje sig om, hvad lovens bogstav siger, hvis der fortsat er tvivl om det. Det må vi slå fast, for i det øjeblik tinget erkender – og det erkender alle undtagen hr. Glistrup – at der er tvivlsspørgsmål i denne sag, må vi bogstav for bogstav tage lovens tekst, uanset om vi kan lide den eller ej.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Hr. Stubkjær Pedersens hele indlæg var gennemsyret af, at der var tale om, at den afgørelse, folketinget skulle træffe og traf den 22. december 1981, var en juridisk afgørelse. Hvis det var meningen, at man skulle sætte sig ned og finde ud af noget med juristerier, var der da ingen, der havde drømt om, som Danmarks Riges Grundlov har gjort, at henlægge kompetencen til folketinget. Så har man højesteret og justitsministeriets lovkontor, og jeg ved ikke hvilke andre ting. Når man henlægger disse ting til folketinget, er det, fordi der skal mere til end denne nøgne, jordbundne jura, som man bare render rundt og kan bruge en hvilken som helst 25 øres lommeprokurator til. Når man henlægger til folkets kårne kvinder og mænd at træffe denne afgørelse, er det, fordi den så ganske klart har en politisk islæt, og denne politiske islæt kommer til udtryk, når mandaterne skal fordeles inden for et parti. Man

må, når der er anvendt partiliste, ganske klart sige, at meningen er, at den, der står som nummer 1 på partilisten, er den, der er valgt, medmindre der er en anden, der har fået en så enorm opbakning og en så enorm tilslutning, at vælgerne må anses for at have tilsidesat partilisten. Det er der overhovedet ikke tale om her, og derfor er hr. Stubkjær Pedersens metode aldeles forkert og aldeles forfejlet.

(Kort bemærkning).

Wilhjelm (VS):

Partilistesystemet tager ret klart sigte på at favorisere listens nr. 1, det er vi ikke spor uenige om, og vi er oven i købet enige i hensigten med det og vil gerne have det skærpet.

Men hr. Glistrups påstand om, at det betyder, at nr. 1 er valgt, medmindre en anden kandidat har fået så overvældende tilslutning, at den pågældende bliver valgt, er ganske enkelt forkert, for partilistesystemet, og her er vi ganske enige med indenrigsministeriets valglovseksperter, favoriserer ikke nr. 1 mere – hvis vi tager det konkrete tilfælde, SF i søndre storkreds 8. december 1981 – end at alle inklusive indenrigsministeriet ville være enige om, at hr. Bjarne Jensen havde været valgt, hvis Charlotte Ammundsen havde beholdt sin kandidatur i 5. kreds. Nu trak hun sig, fordi der blev et borgmestervalg, og selv om hr. Bjarne Jensen ikke fik overvældende tilslutning, er der overhovedet ingen tvivl hos nogen om, at havde der ikke tilfældigvis været denne tomme kreds, er partilistesystemet ikke stærkere, end at det ville have ført til, at Bjarne Jensen helt klart var valgt i den situation.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Hvad der ville være sket, hvis Charlotte Ammundsen ikke havde trukket sin kandidatur, er hypoteser, som vi under ingen omstændigheder kan kaste os ud i at diskutere. Men hr. Wilhjelm gør sig skyldig i samme fejl som hr. Stubkjær Pedersen: han påberåber sig indenrigsministeriets valglovseksperter, men hvis det var disse indenrigsministeriets valglovseksperter, der havde nogen som helst interesse i denne forbindelse, havde grundloven henlagt kompetencen til dem.